

ငွေရည်ဖွဲ
(ခွင့်ထူးပန်)

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်မရှိ

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် မရှိ

အပိုင်း [၁]

"အမယ် ပါယ် ပြုံးပျော်နေပါလား"

"ငါလေ ဒီနေ့ အရမ်းကိုချောမောတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်ဟ
... ပြီးတော့လေ သူကငါ့ကို ကလေးတဲ့ ..."

ပါယ့် စကားကြောင့် ဟန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"နင်ဘယ်လို လူနဲ့ဆုံခဲ့တာလဲပါယ် ဘာလဲ ဟို တိုးလူနဲ့ဆုံတာလား သူ
ကိုတော့ ရှောင်ပါဟယ် ..."

ဟန် စကားကြောင့် ပါယ်ပြောလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဟယ် နင်ပြောတဲ့ တိုးလူဆိုတဲ့ဟာကို နာမည်ကလွဲရင်
လူမမြင်ဖူးဘူး ဟန် ဒါပေမဲ့ ငါဆုံခဲ့တဲ့သူက ဆရာဝန်ဟ ဂျူတီကုတ်
လေးနဲ့"

"ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်တယ် တိုးလူက ခန့်ခန့်ညားညားနဲ့ ချောတယ်ဟဲ့
ငါလည်း သူ့ပြေးမြင်မိလို့ပါ။ အခုတော့ သူလည်း သီချင်းရောက်နေပြီ"

"ဘာလို့လဲ ..."

"မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတာလေ ..."

"ဘာ ... ဟန် နင် ငါ့မှာလန့်ပါတယ်ဆို ဖွဲ့ဟယ် ငါဆုံခဲ့တဲ့ ဦးက
ဆရာဝန်"

"ဆရာဝန် အယ် ငါသိပြီ ပါယ် ဟိုဘက် ညောင်ပင်တန်းရွာကို ဆရာဝန်

တစ်စုံ ရောက်နေပြီး ဆေးကုပေးတယ်လို့ ငါကြားထားတယ် နင်နဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ သူက အဲဒီအဖွဲ့ထဲက နေမယ်"

ဟန့် စကားကြောင့် ပါယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ် ..."

"ဟုတ်မယ် လုပ်မနေနဲ့ မယ်မင်းကြီးမ တော်က ကျုပ်ကိုမပြောဘဲ ဘယ် သွားလို့ ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ ..."

"ဟဲဟဲ အဲဒါက ဟို သူကြီးသမီး မိပဲလေးက ငါ့ကိုလာခေါ်တာဟ သူကြီး က အိမ်ကို ထမင်းလာစားဦးတဲ့ ပြီးတော့ သူ့အမျိုးတွေ လာလည်တုန်း ငါ ကို ချောလှတာ ကြွားချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်သွားတာ ... နင်မှ မရှိဘဲ ..."

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မနက်ကဟန့် လယ်ထဲ အရေးကိစ္စ ပေါ် တာကြောင့် ချက်ချင်းသွားရတာ ပါယံကိုတောင် မပြောဖြစ်ခဲ့။ ရွာလူကြီးက ပါယံကို တော်တော်ချစ်သည်။ ပါယ်ကလည်း ပါယ်ပဲမြို့သူ သူဌေးသမီး ဆို ပေမဲ့ မာနကမရှိ စိတ်ထားလေးကလည်း ကောင်းလှသည်။ နေတာလည်း အခုဆို ၁ပတ်ပြည့်တော့မယ် ရွာထဲက လူတွေနဲ့ပါယ်က ရင်းနှီးတာမြန် တော့ ဘယ်အိမ်ကနေနေ ဘာလေးရှိရှိ ပါယံအတွက် ပါယ်လာပါဦး။ ပါယံ ကို ခေါ်ပေးပါနဲ့ သူမနားကြားပြင်းကပ်စွာ မကြားချင်မှ အဆုံးတွေ။ ကျောင်းလေးပိတ်တုန်း ဟန်ရွာပြန်လာချိန် ပါယ်ကအိမ်မပြန်ဘဲ ဟန်နဲ့ရွာ ကို အလည်လိုက်လာတာ ဖြစ်၏။ သီတင်းကျွတ် ပိတ်ရက်မို့ တအားရက် က မရှည်တာနဲ့ ဟန်လည်းခေါ်လာတာ။ မယ်မင်းကြီးမက သူ့အိမ်က ဖုန်း ဆက်မှာ စိုးလို့ဆိုပြီး ဖုန်းကိုစက်ပိတ်ထားသည်။

ဟန်တို့ရွာလေးက နေချင်စရာလေးပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနဲ့ တောင်လေး တွေလည်းရှိကာ ညနေခင်းချိန် ထိုတောင်လေးတွေပေါ်တက် ပြီး ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာကို ကြည့်ရင် သိပ်လှတာ။ အေးချမ်းသာဆိုတဲ့

သူမတို့ရွာလေးက တကယ့်ကို အေးချမ်းပြီး သာယာလှသည်။

"ဒါနဲ့ဆုံတာကရော ဘယ်လိုဆုံတာလဲ"

"ဒီလိုဟ"

ပါယ် သူကြီးအိမ်က ပြန်လာချိန် ဟန့်ကိုခေါ်ဖို့ လယ်ကွင်းဘက်လာတာ နွားအုပ်ထဲမှ နွားတစ်ကောင်က ဂျိုကားကားကြီးဖြင့် ပါယံဆီကို တည့် တည့်လာနေတော့ ပါယံမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရပ်နေချိန် ပါယံခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲဖတ်ခံလိုက်ရသည်။ ပါယ်မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ချောမောတဲ့မျက်နှာ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။

"ဂရုစိုက်မှပေါ့ ကလေးရဲ့ မင်းလေးက ဘာလို့ အနီဝတ်လာတာလဲ"

ကြည်လင်သြရဲတဲ့ အသံကြောင့် ပါယံမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာကိုလည်း သတိမထားမိ။

"ဟိတ် ချာတိတ်"

"ရှင်"

"နောက်ဆို အပြင်သွားရင် နွားကြောက်တယ်ဆို ဂရုစိုက်"

"ဟုတ် ပါယ်က တော်ရုံဆို မကြောက်ဘူးရယ် အခုဟာက ပါယံတည့်တည့်ကို သူကလာတော့ နည်းနည်းလေး လန့်သွားတာပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ မင်းလေးက အနီဝတ်ထားတော့ နွားက ရိုင်းစိတ် ဝင်နေလို့ ထင်တယ် အဲဒါကြောင့်လာတာ ..."

"ဟုတ် နောက်ဆို ပါယ် ဂရုစိုက်ပျံ့မယ် ..."

"အင်း ကိုယ်သွားတော့မယ် ..."

"ပါယံကိုကူညီလို့ ကျေးဇူးပါနော် ..."

ပြီးပြ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားပုံက ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှသည်။ ဂျူတီကုတ် အဖြူလေးနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းလှသည့်ဦး ...။ ပါယ်ရင်တွေတောင် ခုန်နေ မိသည်။ ဦးက ညှိယူ ဖမ်းစားသွားတယ် ထင်၏။

ပါယံစကားဆုံးတော့ ဟန်ကအံ့ဩစွာ ပါယံကို စိတ်ပူ၍ ပြစ်တင်စကား ဆိုလာသည်။

"ဟယ် ပါယ်ရယ် ကံကောင်းလို့ မသေတဲ့ဟာကို အရေးထဲက ငမ်းလိုက် သေးတာ ..."

"နင်ကလည်းဟယ် ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်မှာ ကောင်လေးတွေကို ငမ်းတာနဲ့ မ တူဘူးဟ ဦး ကိုချစ်မိသွားတာ ..."

"အမယ် ဒေါ်ပါယ် ဦးတဲ့ လာ လာချည်သေးတော်"

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ပြောသာပြောတာ ပါယ်က ချစ်မိသွားတယ် ဆိုတာ ကိုတော့ ဟန်ယုံသည်။

"နင်နော် မနက်ဖြန်ငါနဲ့ အဲဘက်ရွာကို သွားရအောင် လိုက်ခဲ့ပေးနော်"

"မလိုက်ပါဘူးတော် အားအားယားယား အမေနဲ့ အဖေ့ကို လယ်ထဲကူ လုပ် ပေးရဦးမယ် တော်ရေ ..."

ဟန့် စကားကြောင့် ဟန် ကြက်သွန်လှီးဖို့ ယူလာတဲ့ ဗန်းထဲကနေ ဓားကို ယူကာ ပါယ်အနာခံပြီး လက်ညှိုးကို ခြစ်လိုက်သည်။

"ဘုရားရေ ပါယ်ရယ် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ..."

အံ့ဩစွာ စိတ်ပူခြင်းဖြင့် ဟန်မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆို နင် ဟိုဘက်ရွာ လိုက်လို့ရပြီလား ..."

ဟန်က သူမကို မျက်စောင်းဝင့်ကာ

"မယ်မင်းကြီးမရယ် တော်ကအနာခံပြီး လုပ်မှတော့ လိုက်ရပေမပေါ့ နင့် အိမ်ရောက်ရင် အပြစ်ဖို့ခံရမှာစိုးလို့ ..."

"အား ..."

"ဟဲ့ ပါယ် ရရဲလား ..."

ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်တာကြောင့် ဟန့်မှာ လန့်သွားရသည်။

"ပြစမ်းနင့်လက် ..."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပါယံလက်ကို အတင်းဆွဲကာ ယူကြည့်လိုက်သည်။

"ပါယ်ရယ် နင့်ဟာနက်သွားပါလား ဒါကြောင့် သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေ တာ"

"ငါလည်းဓားက တုံးတယ်မှတ်လို့ ခြစ်ယုံခြစ်တာပါဟာ နင့်ဓားကိုက ပြတ်နေတာ ငါ့လက်လေး သနားပါတယ် ..."

"ဘာရယ် ကျုပ်ဓားကို ရှင်ပဲ ယူတာလေ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး သွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

"ဟန်ရယ် ပါယ် နာပြီးစပ်လာလို့ ဆေးလေး ထည့်ပေးပါလား ..."

"ဟင်း ဖြစ်ရလေပါယ်ရယ် ထထ"

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ဆူချင်ပေမဲ့ ထိန်းလိုက်ရသည်။ ပါယ်က ရချင်တာ ရှိရင် ရမှကျေနပ်သူ။ ရိုးရိုးမရရင် အခုလိုမျိုး တစ်ခုခုနဲ့ ရင်းလိုက်ရမှ။ ပါယံအကြောင်းကို သိရက်နဲ့ ဟန်ငြင်းမိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ အပြစ်တင် ချင်သွားသည်။ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်တဲ့ ပါယံကို သူမကပဲ ထိန်းမက်ပေးနေရ တာ။

ပါယံကို ညီမလေး တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်မိလို့ပါ။
